

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **R. N.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
se sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8,

proti
žalovaný: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 201, č. j. 2981/DS/2017,
JID: 113629/2017/KUUK/Koe, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 19. 10. 2017, č. j.
2981/DS/2017, JID: 167159/2017/KUUK/Pan,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2981/DS/2017, JID: 113629/2017/KUUK/Koe, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 19. 10. 2017, č. j. 2981/DS/2017, JID: 167159/2017/KUUK/Pan, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

živnostenského úřadu, č. j. MDC/46903/2017, sp. zn. MDC/Rp-1289/43017/2016, ze dne 16. 5. 2017, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 18. 9. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 22. 4. 2016 v 17:56 h na silnici I/13 v katastru obce Jílové-Modrá ve směru na Ústí nad Labem na ulici Teplická (místo měření u domu čp. „X“) při řízení osobního motorového vozidla Hyundai, r. z. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50km/h), kdy mu byla silničním laserovým rychloměrem naměřena rychlost jízdy 66 km/h, po odečtení odchylky $\pm 3\%$, tedy 63 km/h, za což mu byla v souladu s ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a současně mu podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předně podotkl, že nemá k dispozici výše citované prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Děčín ze dne 30. 6. 2017, a proto má pochybnost, zda dané rozhodnutí vůbec existuje, třebaže se o něm zmiňuje žalovaný v tom směru, že jím byla žalobci uložena sankce ve formě pokuty ve výši 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost, kterou spatřuje v neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí ohledně výše nákladů řízení, v němž podle jeho názoru absentuje uvedení právního ustanovení, podle kterého rozhodoval, tedy podle kterého byly náklady řízení uloženy a zda byly uloženy v zákonné výši. Dle žalobce správní orgán prvního stupně vycházel při stanovení výše nákladů řízení pouze z ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, které je pouze právní normou blanketní, nebo-li odkazující, a proto ve výroku rozhodnutí musela být konkrétně specifikována i právní norma, na kterou blanketní právní norma odkazuje, což v případě žalobce nebylo. Na podporu svých závěrů pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015-34, a na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60A 10/2014-33.
3. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti pro jeho vnitřní rozpornost, kterou spatřoval ve skutečnosti, že správní orgán prvního stupně žalobci uložil sankci ve výši 5 000 Kč za užití ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které však dovoluje uložit pokutu za přestupek jen do maximální výše 2 500 Kč. Uložená sankce tak žalobci byla uložena v nezákonné výši, čímž bylo porušeno právo na jeho spravedlivý proces.
4. V neposlední řadě žalobce namítl nicotnost napadeného rozhodnutí. Nicotnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje ve výroku napadeného rozhodnutí, přesně v části, kde je uvedeno: "*Odvolání R. N., nar. „X“, bytem „X“, v řízení zastoupeného Ing. M. J., nar. „X“, bytem „X“, se zamítá a rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu, čj. MDC/63257/2017, spis. zn. MDC/Rp-1289/43017/2016 ze dne 30. 6. 2017 se potvrzuje.*", neboť si není vědom skutečnosti, že by rozhodnutí s uvedeným číslem jednacím bylo žalovaným někdy vydáno (že by někdy existovalo).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalobce je toho názoru, že žalovaný rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí, proti kterému se však neodvolával.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný spolu s předložením správního spisu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Předně žalovaný zmínil, že ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného došlo k zřejmé nesprávnosti v identifikaci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně napadeného odvoláním, a to jak v datu vydání, tak v čísle jednacím, přičemž i v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to v odstavci 1, došlo ke stejné nesprávnosti. Tyto zřejmé nesprávnosti však žalovaný zhojil postupem dle ust. § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dá jen „správní řád“), kdy dne 17. 10. 2017 vydal opravné rozhodnutí, č. j. 2981/DS/2017, JID: 167159/2017/KUUK/Pan. Žalovaný k tomu podotkl, že z obsahu odůvodnění rozhodnutí, je zřejmé, o kterém odvolání se rozhodovalo, a proti jakému rozhodnutí bylo odvolání podáno, přičemž na str. 3 je rozhodnutí již identifikováno správně. Rozhodnutí podle žalovaného netrpí vadou takové intenzity, aby bylo považováno za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když odůvodnění obsahuje podrobné vyličení vývoje přestupkového řízení v časové posloupnosti včetně označování jednotlivých písemností a rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 14/2002.
6. Žalovaný se vyjádřil i k žalobcem namítané nicotnosti. K této námitce uvedl, že jen na rozhodnutí trpící zásadními vadami lze nahlížet, jako na nicotné a takto nicotný akt nelze měnit a nelze jej zhojit ani uplynutím času. Opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí je možné provést podle ust. § 70 správního řádu provést jak z moci úřední, tak na požádání účastníka řízení, a protože je žalobce toho názoru, že vady rozhodnutí nejsou tak zásadní, že by se nedalo hovořit o rozhodnutí, provedl opravu rozhodnutí z moci úřední, ihned po zjištění vad. Žalovaný se domnívá, že jak z výrokové části napadeného rozhodnutí, tak z jeho obsahu a z žalobních bodů je zcela zřejmé, že pochybení v označení čísla jedacího a data vydání rozhodnutí nemohlo samo o sobě vyvolat pochybnosti, že žalovaný v rámci odvolací řízení rozhodl o zcela jiném rozhodnutí orgánu prvního stupně. Na podporu svých závěrů ohledně této žalobní námitky pak žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 Afs 148/2007-53.
7. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobce při namítání nepřezkoumatelnosti stanovení výše nákladů v přestupkovém řízení vycházel pouze z úvodního odstavce napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný stručně vymezil obsah napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že je sice pravdou, že při popisu odvoláním napadeného rozhodnutí nebylo uvedeno doslovné a plné znění výroku správního orgánu prvního stupně o nákladech přestupkového řízení, avšak výrok týkající se nákladů v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v souladu s požadavky zákona, tzn. je v něm uvedeno právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno včetně uvedení zvláštního právního předpisu. Žalovaný pro upřesnění dodal, že odvolání podané žalobcem bylo blanketní, takže předmětem přezkumu výše nákladů řízení nebyla. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, k jakým závěrům došel ohledně souladu napadeného rozhodnutí s právními předpisy, tedy i ohledně nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Závěrem žalovaný uvedl, že nemá pochyb o tom, že by výše sankce byla uložena mimo rámec zákonné úpravy. Je zřejmé, že v úvodním odstavci odůvodnění napadeného rozhodnutí došlo k nesprávnosti i v uvedení výše sankce (chybně uvedeno 5 000 Kč - správně 2 000 Kč) vedle data a č. j. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Sankce ve výši 2 000 Kč byla žalobci uložena orgánem prvního stupně v zákonném rozsahu, který ve výroku svého rozhodnutí uvedl i odkaz na odpovídající právní normu. I v této souvislosti žalovaný připomněl, že odvolání žalovaného neobsahovalo žádné námitky, a proto činností žalovaného byl pouze přezkum souladu napadeného rozhodnutí a řízení, z něhož vzešlo s právními předpisy. Žalovaný trvá na tom, že žalobci je dobře znám obsah, výroky a odůvodnění rozhodnutí napadené odvoláním.

Replika

9. V následně učiněné replice žalobce upozornil na skutečnost, že výše zmíněné opravné rozhodnutí ze dne 17. 10. 2017, č. j. 2981/DS/2017, JID 167159/2017/KUUK/Pan, žalobci nebylo oznámeno a neměl tedy možnost se s tímto rozhodnutím seznámit. K tomuto dále uvedl, že usnesení se stává vykonatelným dnem jeho oznámení, k čemuž však do dnešního dne nedošlo, a tedy opravné unesení nemá žádné účinky. Žalobce nepovažuje nesprávnosti v napadeném rozhodnutí za nesprávnosti zřejmé, jak tomu je podle institutu opravy rozhodnutí dle ust. § 70 správního řádu. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný využil institut opravy neoprávněně, když změnil rozhodnutí v jedné věci na rozhodnutí ve věci jiné. Na podporu svých tvrzení zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Asf 58/2009-54, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2014, č. j. 62 Af 91/2013-89, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. 30 Ca 394/99. Dále k tomuto žalobnímu bodu podotkl, že vzhledem k velké zmatečnosti, rozpornosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vůbec nevěděl, které údaje v napadeném rozhodnutí lze považovat za správné a které nikoliv a zda se vůbec jedná o rozhodnutí v jeho věci. K rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 14/2012, na který odkázal žalovaný ve svém vyjádření, se žalobce vyjádřil nesouhlasně v tom směru, že rozsudek na věc nedopadá, neboť v projednávané věci byl ve výroku pouze uveden chybně rok vydání rozhodnutí a všechna ostatní označení (ve výroku i v odůvodnění) byla uvedena správně. K námitce ohledně nicotnosti rozhodnutí vydané žalovaným se žalobce vyjádřil tak, že je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nicotné, neboť s odkazem na judikaturu již žalobcem uvedenou nelze vady napadeného rozhodnutí ani zhojit opravným rozhodnutím a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, které rozhoduje o neexistujícím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nicotné, k tomu žalobce zmínil rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 4 Azs 236/2016-43. Žalobce se opět vyjádřil nesouhlasně k užití rozsudku Nejvyššího soudu, sp. zn. 9 Asf 148/2007, na který odkázal žalovaný ve svém vyjádření, a to z toho důvodu, že v tehdy projednávané věci byla jediná vada v jedné číslici čísla jednacího a vše ostatní bylo jak ve výroku, tak v odůvodnění rozhodnutí v pořádku.
10. Žalobce se vyjádřil i k dalšímu bodu týkajícího se určení výše nákladů správního řízení, kde opět vyjádřil názor, že vzhledem k tomu, jak již v žalobě uvedl, že neví, proti jakému rozhodnutí se měl odvolat, tak nemohl přesně hodnotit obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které k okamžiku podání žaloby neměl k dispozici a musel vycházet z informací, které měl z napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalovaného, že výše nákladů řízení nebyla předmětem přezkumu řízení, protože žalobce podal blanketní odvolání, je přiznáním žalovaného, že tuto ani nepřezkoumal a pouze odvolání žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zamítnul, a tak potvrdil jeho námitku, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

11. Žalobce dále namítal nezákonnost uložené pokuty, kdy žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že pokuta byla stanovena v souladu s právními předpisy a napadené rozhodnutí je srozumitelné. K tomuto se žalobce vyjádřil tak, že v celém napadeném rozhodnutí je výše pokuty, kterou správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uložil, zmíněna dvakrát. Jednou je zmíněna ve výši 5 000 Kč podruhé ve výši 2 000 Kč. Žalobci tak není jasné, jak měl při celkové zmatečnosti rozhodnutí usoudit, která z těchto dvou rozporných informací je správná, stejně tak žalobci není jasné, z čeho žalovaný dovozuje skutečnost, že žalobci je obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dobře znám, a z tohoto důvodu žalobce stále trvá na tom, že rozhodnutí žalovaného je rozporné a tedy nepřezkoumatelné.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 27. 4. 2016 byl správnímu orgánu prvního stupně Policii České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, územní odbor Děčín, dopravní inspektorát, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 22. 4. 2016 v 17:56h v obci Jílové-Modrá, na silnici I/13 u č.p. „X“, kdy jako řidič vozidla HUNDAI IX 35, RZ „X“, překročil nevyšší povolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. byla naměřena rychlost 66km/h. Po provedeném odečtu tolerance radaru tak jeho rychlost dosahovala 63 km/h. Součástí úředního záznamu byla i příslušná fotodokumentace, oznámení o spáchání přestupku, ověřovací list a výpis z evidenční karty řidičů, z níž soud zjistil, že od roku 2007 do roku 2015 žalobce spáchal celkem třináct přestupků, přičemž sedm z nich se týkalo překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci.
15. Dne 26. 9. 2016 bylo nařízeno ústní jednání, které se konalo bez osobní účasti žalobce a jeho zástupce, přičemž předvolán byl pouze žalobce. Během jednání bylo přečteno a hodnoceno oznámení o spáchaném přestupku, zhlédnut výstup laserového rychloměru, ověřovací list silničního radarového tachometru, výpis z evidenční karty řidiče a v neposlední řadě bylo provedeno stadium fotodokumentace.
16. S ohledem na skutečnosti zjištěné během správního jednání a posléze ústního jednání, správní orgán prvního stupně dne 26. 9. 2016 vydal rozhodnutí č. j. MDC/91345/2016, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku, jak je vymezeno v úvodu toho rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, po postoupení spisu, shledal žalobcovo odvolání za důvodné a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pravomocně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. V odůvodnění Krajský úřad Ústeckého kraje uvedl, že zástupce žalobce nebyl na jednání řádně předvolán, a tak nedostavení se žalobce k nařízenému ústnímu jednání mohlo být způsobeno právě nevyrozuměním jeho zástupce o konání ústního jednání.

17. Na dnu 16. 5. 2017 bylo nařízeno další ústní jednání, které se opět konalo bez osobní účasti žalobce a jeho zástupce, a to i přesto, že již řádně předvoláni byli, o čemž svědčí přiložená doručenka. Žalobce se svým zástupcem se z jednání též neomluvili. Během jednání opět došlo k přečtení a hodnocení oznámení o spáchaném přestupku, zhlédnutí výstup laserového rychloměru, ověřovací list silničního radarového tachometru, výpis z evidenční karty řidiče a v neposlední řadě bylo provedeno stádium fotodokumentace.
18. S ohledem na skutečnosti zjištěné během správního jednání a po druhém ústním jednání, správní orgán prvního stupně dne 16. 5. 2017 vydal rozhodnutí č. j. MDC/46903/2017, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu mu uložil pokutu ve výši 2 000 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu uložil povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 5. 6. 2017 blanketní odvolání. Správní orgán prvního stupně zmocněnce žalobce dne 6. 6. 2017 vyzval doplnění odvolání, na což zmocněnec žalobce nijak nereagoval. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, po postoupení spisu, žalobcovo odvolání výše specifikovaným žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14. 7. 2017 zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pravomocně potvrdil.
19. Dne 19. 10. 2017 vydal žalovaný opravné rozhodnutí, a to pod č. j. 2981/DS/2017, JID: 167159/2017/KUUK/Pan, k rozhodnutí ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2981/DS/2017, JID: 113629/2017/KUUK/Koe, tj. k žalobou napadenému rozhodnutí, kdy byla provedena oprava ve výroku a odůvodnění tohoto rozhodnutí, a to pokud se jedná o číslo jednací a datum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a dále výši pokuty, která byla uložena správním orgánem prvního stupně. Opravné rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2. 11. 2017 a jeho právnímu zástupci bylo doručeno dne 20. 10. 2017, o čemž svědčí přiložené doručky, které tvoří nedílnou součást správního spisu, který soudu předložil k výzvě soudu žalovaný.
20. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, neboť pokud by soud shledal tuto námitku za důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to poukazem na ust. 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nesrozumitelnost správního rozhodnutí v tom, že v něm absentuje právní norma, podle které správní orgán prvního stupně stanovil a uložil povinnost nahradit náklady správního řízení a že nelze přezkoumat, zda byly náklady správního řízení uloženy v zákonné výši.
21. Námitku v tomto směru soud vyhodnotil jako nedůvodnou. Správní orgán prvního stupně ve výrokové části rozhodnutí při ukládání úhrady nákladů správního řízení uvedl právní ustanovení, podle kterého bylo o nákladech rozhodováno včetně uvedení zvláštního právního předpisu. V odůvodnění rozhodnutí pak správní orgán prvního stupně zcela zřejmě odůvodnil, za jaký přestupek je žalobce povinen nahradit náklady spojené s Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jeho projednáváním a při stanovení výše nákladů správního řízení odkázal na zvláštní právní předpis (ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích) – ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ze kterého plyne, že paušální částka je stanovena částkou 1 000 Kč. Jelikož správní orgán neshledal žádné konkrétní skutečnosti, pro které by mohlo dojít ke snížení paušální částky nebo dokonce k upuštění od uložení povinnosti nahradit náklady řízení, stanovil žalobci zaplatit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgán prvního stupně tak uložil výši nákladů správního řízení v zákonném rozsahu a ve výroku uvedl odkaz na odpovídající právní předpis. Námitku žalobce, že žalovaný neodkázal ve svém odůvodnění ohledně nákladů správního řízení na žádnou právní normu, shledává soud za důvodnou, ovšem skutečnost, že tak neučinil, nezakládá nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí, pro které by bylo zapotřebí jej zrušit, a to v kontextu toho, že patřičné zdůvodnění nákladů řízení již učinil správní orgán prvního stupně a žalobce tuto skutečnost v odvolacím řízení nijak nenamítal.

22. Další námitkou žalobce zpochybnil výši uložené sankce.
23. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
24. V první řadě je třeba upozornit na skutečnost, že při psaní žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2981/DS/2017, došlo k chybnému uvedení výše pokuty, kdy namísto pokuty uložené správním orgánem prvního stupně výši 2 000 Kč, žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí pokutu ve výši 5 000 Kč. Tuto chybu žalovaný napravil tím, že vydal výše citované opravné rozhodnutí ze dne 19. 10. 2017, ve kterém, žalovaný opravil mj. i chybnou výši pokuty. Uložená sankce tak nebyla uložena v nezákonné výši, přesahující nejvyšší možnou výši sankce, která činila výše 2 500 Kč, když žalobci byla uložena pokuta „toliko“ ve výši 2 000 Kč, tedy v zákonem vymezeném rozpětí. Námitky žalobce v tomto směru proto soud vyhodnotil jako naprosto nedůvodné.
25. Poslední námitkou žalobce namítal nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že žalovaný v tomto rozhodnutí potvrzoval neexistující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K této námitce soud uvádí, že ze shora provedené rekapitulace správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaný ze dne 14. 7. 2017 z vlastní iniciativy v intencích ust. § 70 správního řádu opravil, tedy vydal opravné rozhodnutí ze dne 19. 10. 2017, kterým opravil zřejmou nesprávnost v označení prvoinstančního rozhodnutí, a to pokud se jedná o datum jeho vydání a číslo jednací. Postup žalovaného přitom plně odpovídal dikci ust. § 70 správního řádu, neboť chyby v tomto směru představovaly zřejmou nesprávnost žalobou napadeného rozhodnutí v porovnání s obsahem správního spisu, zejména pak s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, kdy ze specifikace žalobcova přestupkového jednání bylo zřejmé, že žalovaný v odvolacím řízení rozhodoval právě a jen o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 5. 2017, č. j. MDC/46903/2017, sp. zn. MDC/Rp-1289/43017/2016, kdy při specifikaci tohoto rozhodnutí žalovaný v rámci svého rozhodnutí spletl datum jeho vydání a také číslo jednací (vedle výše pokuty). Tvzení žalobce o tom, že žalovaný se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabývá neexistujícím prvoinstančním rozhodnutím, se tedy nezakládá na pravdě, když žalobou napadené rozhodnutí ze dne 14. 7. 2017 je nutné brát bez dalšího v potaz ve znění opravného rozhodnutí ze dne 19. 10. 2017. Z tohoto důvodu námitky žalobce o údajné nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí jsou naprosto neopodstatněné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji ve výroku I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku II rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. března 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.